

הטרור החיצוני אינו יכול לסכן את המדינה. הטרור הפנימי מסוכן לאין שיעור יותר

הסכנה האמיתית

הודתה ישראל בקיום המלחמה בינה ובין אש"ף, ובקיומו של אש"ף ככד לוחם. מלחמת-הלכנון היתה כולה הכרה כזאת.

מזה שנים הרבה נטושה מלחמה בין מדינת ישראל (והישוב העברי לפנינו) ובין העם הפלסטיני. העובדה שלצד האחר במלחמה זו יש מדינה וממשלה, ולצד השני רק עם בלתי-עצמאי ואירגונים שונים הפועלים בשמו, אינה משנה את המציאות בפועל.

במיסגרת מלחמה זו נופלים מדי פעם ישראלים, חיילים ואזרחים, בידי האירגונים הפלסטיניים. ואילו חברי האירגונים הפלסטיניים נופלים בידי ישראל, ונשפטים כאן כפושעים רגילים.

כל עוד תימשך המלחמה, לא ישתנה מצב זה, ואם איננו מוכנים לזנוח את היילוני — ולגרם עליידי כך לדהימוראליזציה של כוחותינו — לא תהיה לנו ברירה אלא להסכים מדי פעם לחילופי-שבויים, תוך ויתור על הפיקציה של "אסירים ביטחוניים".

אפשר להתווכח על הפולחן שנערך אצלנו לשבויים. אנחנו בוודאי המדינה היחידה בעולם שבה אדם יכול היה לכנות קאריירה פוליטית על העובדה שהוא היה "השבוי הישראלי הבכיר". אין זו בושא ליפול בשבי, אבל אין זה גם כבוד גדול. אפשר להתווכח גם על המחיר ששולם בחילופים אלה. כאשר ראיתי את שמואל תמיר חוגג את ניצחונו לעיני הטלוויזיה, כמי שהשיג זה עתה הישג דיפלומטי כביר, זה עורר בי תמיהה מסוימת. כדי להשיג חילופים של 3 תמורת 1,150, אין צורך להיות גאון של משאומתן. אבל הכרח לא יגונה. מוכרחים מדי פעם לבצע חילופי-שבויים. גם כשזה מרגיז מאוד.

מכאן גם התשובה למסע הנוכחי למען שיחרור אנשי הטרור היהודי. הטענה: אם שוחררו רוצחים ערביים, שהרגו יהודים, מדוע לא לשחרר רוצחים יהודיים, שהרגו ערבים? האם הם גרועים יותר?

התשובה: אין דין שיחרור במיסגרת של חילופי-שבויים כדין שיחרור במסגרת גרת של חנינה.

חילופי-שבויים אינם מערערים את החוקה הישראלית ואת המערכת המישפטית. זהו כרוח מלחמתי ותו לא. ואילו חנינה של טרוריסטים הנעי שית מרצון כאקט ממלכתי, טומנת בחובה את הרס שילטון-החוק ומעריכת המישפט.

הדבר מסוכן שיבעתיים, מפני שמטרת המחתרת היהודית ותומכיה היא בדיוק זאת: להרוס את שילטון-החוק הרמוקרטי החילוני ולהכפיף את המדינה לרצונו של מיעוט קנאי לאומני-דתני.

שיחרור הערבים מגביה, אולי, את בעיות הביטחון השוטף. אך מכיוון שכל המשוחררים יודעים ומאותרים, זוהי סכנה מינימלית. אין בה שום סכנה לקיום המדינה ועתידיה.

לעומת זאת, שיחרור היהודים האלה מסכן את עצם קיומה של הרמוקרטיה הישראלית, על ערכיה ומוסדותיה, ועל כן הוא מסכן את קיומה של מדינת ישראל וניצחיותה, בהגדרת בית-המישפט העליון.

יש רק דרך אחת לשחרר את אנשי הטרור היהודי בדרך תקינה: להכריז על חנינה כללית של כל האסירים ממדינת-ישראל, בלי הברל של לאום וגזע ומהות העבירה שעליה נשפטו.

כסדיהבל משאירה העיסקה כולה טעם מר בפה.

(המשך בעמוד 14)

ערביות, את משה לווינגר שלטש עיניים מטורפות ואיים בתת-מיקלע, את כל מערכת-הטרור המסופפת של המתנחלים.

מטרת המערכת הזאת היא לסכך את עם ישראל במלחמת-ניצח עם כל העולם הערבי, ואולי גם עם כל העולם המוסלמי, עליידי גירוש המוני של הערבים ופיצוץ מיקרשייהאיסלאם. בדרך זו הם מנקשים למנוע את האפשרות של החזרת השטחים הכבושים תמורת שלום.

השבוע הופעלה מערכת זו על דעתו ובחסותו של המימשל הצבאי, כדי להמריץ את האסירים הערביים המשוחררים, שחזרו לבתיהם, לכרוח לירדן.

בנסיונות אלה, מגוחך לדבר על חרטה. מגוחך לדבר על נטישת דרך זו מצד המתנחלים.

מודה ועוזב — ירוחם, אך כאן אין איש מודה בכנות, ואין איש מתכוון בכנות לעזוב.

וגם אילו היה משהו מאנשי הטרור היהודי מודה ועוזב, היה מקומו נתפס מייד עליידי אלפי

יוסקה גרוף מגיע לארץ: חינך או ארון-מתים?

חבריו. המתכוונים להקים ככוח הנשק מלכות שמיים בארץ-ישראל השלמה.

הברל האמיתי בין האסירים הערביים והיהודיים הוא במישור שונה לגמרי. הוא נוגע לרקע הפוליטי.

באשר שוחררו האסירים הערביים, דיברו הכל על "חילופי-שבויים". השיר מוש האוטומטי במושג זה כפי כל אומר דרשני.

ישראל לא הכירה מעולם באסירים הביטחוניים הערביים כשבויי-מלחמה. בעיני החוק הישראלי אין הם שונים מכל הפושעים האחרים שהורשעו ברצח, בהריגה ועוד ועוד.

אילו אכן היו אסירים אלה פושעים רגילים, לא היו משוחררים כפי ששוחררו. הם שוחררו עליידי רישת גורם אויב — אירגונו של אחמד ג'יברי — למורת לחומים שלנו.

בכך הודינו למעשה שהם היו שבויי-מלחמה בפועל, וכי החילופים היו אקט הנכבץ מן המלחמה.

דומה הדבר להסכם שביתת-הנשק, שנכרת בין ישראל ואש"ף ב-1981. בתיווכו של פיליפ חניב, ושהחזיק מעמד במשך 11 חודשים, עד שהופר עליידי אריאל שרון, ישראל לא הכירה מעולם כאש"ף ככבד לוחם, ומסרבת בעקשנות לעשות זאת גם היום. אך ריבורים לחוד ומציאות לחוד: עליידי עצם כריתת ההסכם, חוד בעקיפין,

קצר אחרי שכוצע שם הטבח. אומנם, בטבח זה נהרגו רק תלמידים ממין זכר, אבל זה לא היה מכוון. כאשר ירו הרוצחים בלי אכזבה אל תוך אולס-הכניסה של הבניין, שהיה אז מלא תלמידי דים ותלמידות, לא היתה להם כל אפשרות להכ-חין בין זכר ונקבה. אם לא נהרגו תלמידות, הרי היה זה רק במיקרה.

מי שתיכנן לפוצץ את האוטובוסים הערביים, בוודאי התכוון להרוג נשים וילדים.

מי שהציע להניח פצצות במרכזי-אאוכלוסיה (כפי שהציעו כמה רבנים, על פי הודאתו של הנאשם מס' 1) בוודאי התכוון לערוך טבח המוני של גברים ונשים, וקנים וטף.

בין האסירים הערביים היו מי שביצעו רצח מתועב של נשים וילדים, וגם מי שהרגו חיילים במדים ונושאי-נשק, מי שסככו שיש הברל בין הריגת גברים ובין הריגת נשים וילדים, צירף לעשות הכחזה זו אצל יהודים וערבים כאחת. האמת הפשוטה היא, שמבחינה מורי-

אנשי מחתרת-הטרור היהודית תובעים אל עצמם את אותן הזכויות שניתנו לאנשי מחתרת-הטרור הערביים. משמע: הם משווים את עצמם אליהם.

השוואה זו היא במקומה — יותר מכפי שנדמה לבעליה.

מבחינה סובייקטיבית, היהודים והערבים כאחד הם מה שנקרא "פושעים פוליטיים" — כלומר, אנשים שלא פשעו למען תועלת פרטית, אלא למען האידיאל שהם רוגלים בו.

מבחינה אובייקטיבית, אלה גם אלה ששעו נגד מדינת-ישראל.

ביעה זו יכולה לקום רבים, לכאור, ש כאן הברל תהומי. בעוד שהאסירים הביטחוניים הערביים פשעו נגד יהודים, הרי אנשי הטרור היהודי פשעו נגד ערבים. אך זוהי אבחנה מעשית בלבד. השאלה האמיתית היא לגבי מטרת המעשים.

מטרת האסירים הערביים (או לפחות חלק מהם) היתה להרוס את קיומה של מדינת-ישראל. זוהי בוודאי מטרתו המוצהרת של האיש שהביא לשחרורם, אחמד ג'יברי.

מטרת האסירים היהודיים לא היתה להביא להרס המדינה, בתור שכזה, אלא להרס הרמוקרטיה הישראלית.

כל המעשים האלה לא נעשו רק בניגוד לחוק הישראלי, אלא תוך שלילה מוחלטת ומודעת של הרמוקרטיה הישראלית, שבה נקבעים החוקים עליידי בית-הדבה, כהצבעה של רוב.

מי שקיבל על עצמו לפוצץ את המיסגרים המוסלמיים על הרהבת, לערוך הרג המוני באור טובוסים או במיכללה, לחסל את מנהיגי הציבור הערבי — מרד בזכות הרוב בישראל למשול.

הודאות הנאשמים מבחירות מעל לכל ספק כי אין זה רצון עקיף או בלתי-מודע, אלא רווקא רצון ברור ומודע לגמרי, אסירי-הטרור רוצים במישטר אחר. הם רוגלים בזכותו של מיעוט קטנטן, בעל הכרה לאומית, לקבוע את ררך המדינה, תוך התעלמות מוחלטת מרצון הרוב.

יותר מזה, רובם ככולם רוגלים בדיקטטורה לאר-מנית-דתית, שבה נקבעים החוקים והמעשים על-ידי רבנים.

בית-המישפט העליון של מדינת ישראל קבע דווקא בימים אלה, בתיק הנרשא את שמו, כי אין הברל בין הרצון לחסל את מדינת-ישראל ובין הרצון לחסל את הרמוקרטיה הישראלית.

מכיוון שמדינת-ישראל לא תתאר אלא כמדינה רמוקרטיה, שווים, ניצחיותה של המדינה ואופיה הרמוקרטי בעיני החוק.

המחתרת היהודית אינה מכוונת רק נגד הערבים. היא מכוונת כראש וראשונה נגד היהודים — נגד רוביהם של אזרחי-ישראל, הרוצים לחיות במישטר רמוקרטי, השואפים לחיים של שלום ודו-קיום.

הייתי אומר שבין שני האויבים, אינם הטרור היהודי חשוב יותר. שהרי אין שום סכנה מעשית שחוקר הערבי יערער את קיומה של מדינת-ישראל הרמוקרטיה. הלוואי שהייתי בטוח שאין סכנה כזאת צפויה מצד הטרור היהודי.

כבר עשויים הם מכריחים ככוח את ממשלת ישראל לעשות דברים רבים נגד רצונה.

ש אומרים: אבל יש הברל עצום בין הערבים והיהודים מבחינה מוסרית.

הערבים ניצעו מעשים אכזריים. הם הרגו נשים וילדים, ואילו היהודים הם אנשי-מוסר. האומנם? ביקרתי במיכללה האיסלאמית בחברון זמן